ไหนว่าเจ้ารู้ไง
ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่?

ไหนเจ้าบอกว่า
เจ้าควบคุมได้ไง?

ไหนเจ้าบอกว่า
ไม่มีทางเกิดปัญหา

ไม่มีทางเกิดข้อผิดพลาด
ยังไงเล่า!!

ที่นี่...

ถ้ำสยบมาร?

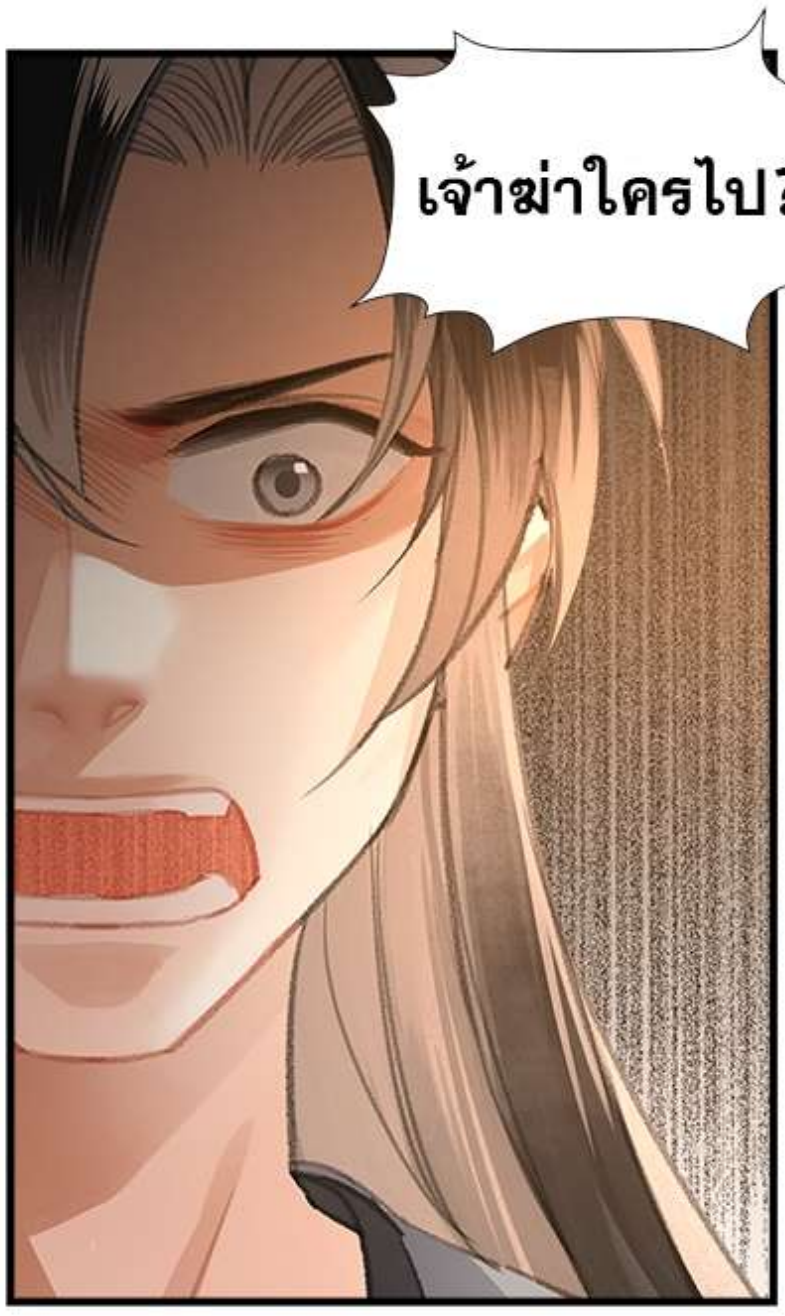
เจ้าฆ่าใครไป?

เจ้ารู้หรือไม่
ว่าเจ้าได้ฆ่าใครไป?!

โครม

เจ้าจะฆ่าใครก็ได้
แต่ทำไมต้องฆ่า
จินจื่อเซวียน?!

เจ้าฆ่าเขาแบบนี้ แล้ว
จะให้ศิษย์พี่ทำอย่างไร?!
จะให้ลูกของนางทำ
อย่างไร?!

จะให้ข้า
ทำอย่างไร?

ข้าจะทำอย่างไร?!

...ข้า...ขอโทษ

ปะ...เป็นความผิด
ของข้าเอง...

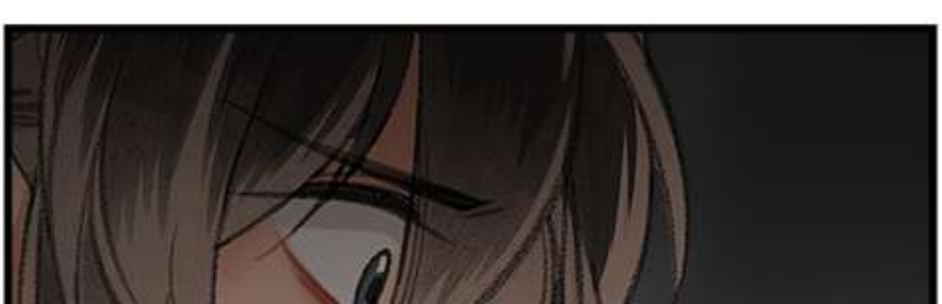

.....

ข้าขอโทษ...
ข้าขอโทษ...

ไม่ใช่...
มันไม่ใช่ความผิด
ของเวินหนิงตั้งแต่แรก

มันเป็นความผิด
ของข้าเอง
ฟ่บ

ตอนนั้น
ดาบถูกชักออก
และวิญญาณอาฆาต

ก็อาละวาด

ตอนที่
จินจื่อเซวียนลงมือ
เวินหนิงที่ไม่ได้สติ
เข้าใจว่าเขาคือ
“ศัตรู”

เป็นข้าเอง
ที่ไม่สามารถควบคุม
“อาวุธ” นี้ได้

...ใครบอกข้าได้บ้าง...

ว่าตอนนี้
ข้าควรทำอย่างไร?

ฉวบ

เพี้ยน!!

ตุ๊บ

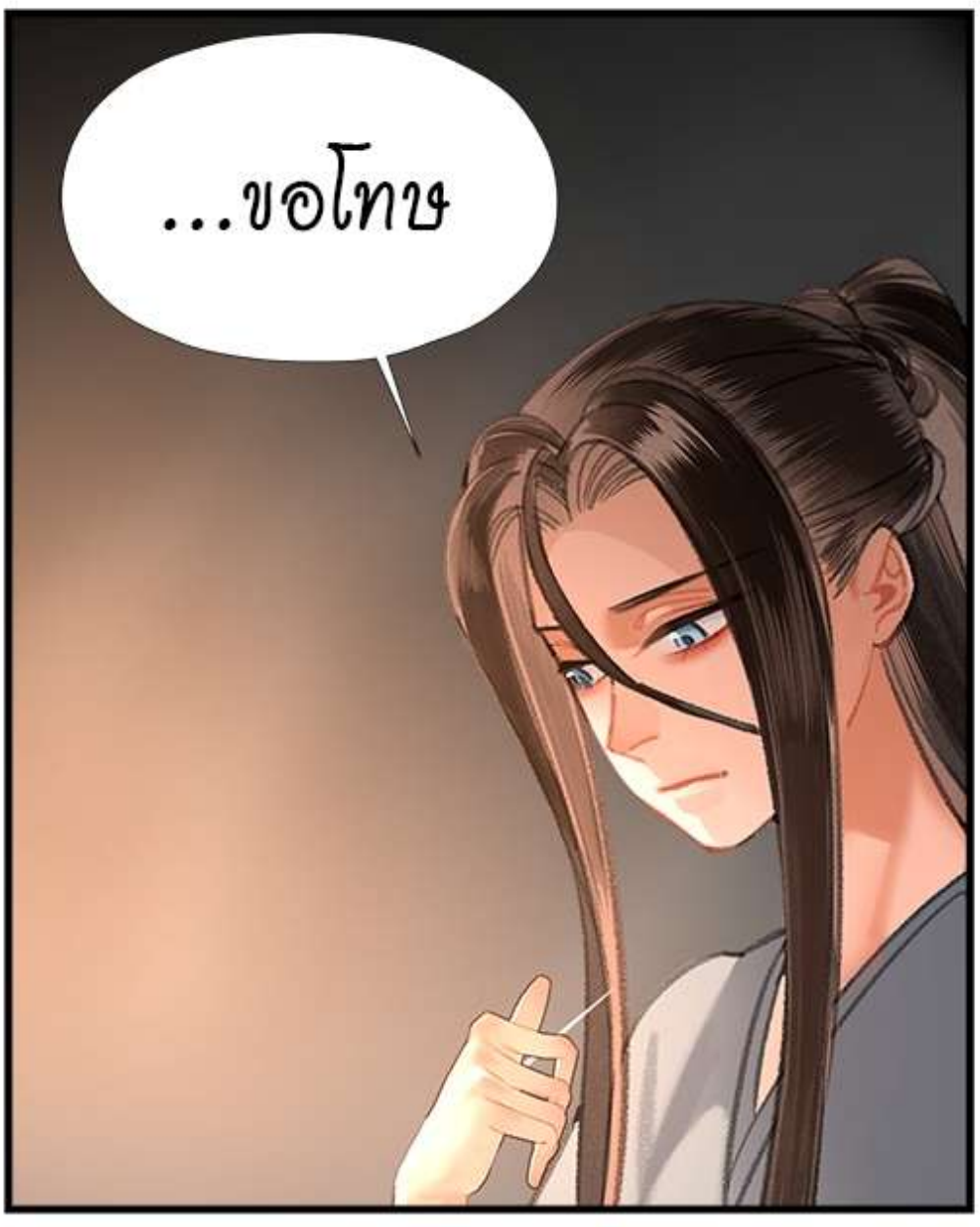
...ขอโทษ

นี่เจ้าทำอะไร?

พวกเจ้าจะทำอะไร?
จะทำอะไรกันแน่?

ข้ากับพี่ปรึกษากันดีแล้ว
ว่าจะไปขอรับโทษ
ที่หอจินหลิน

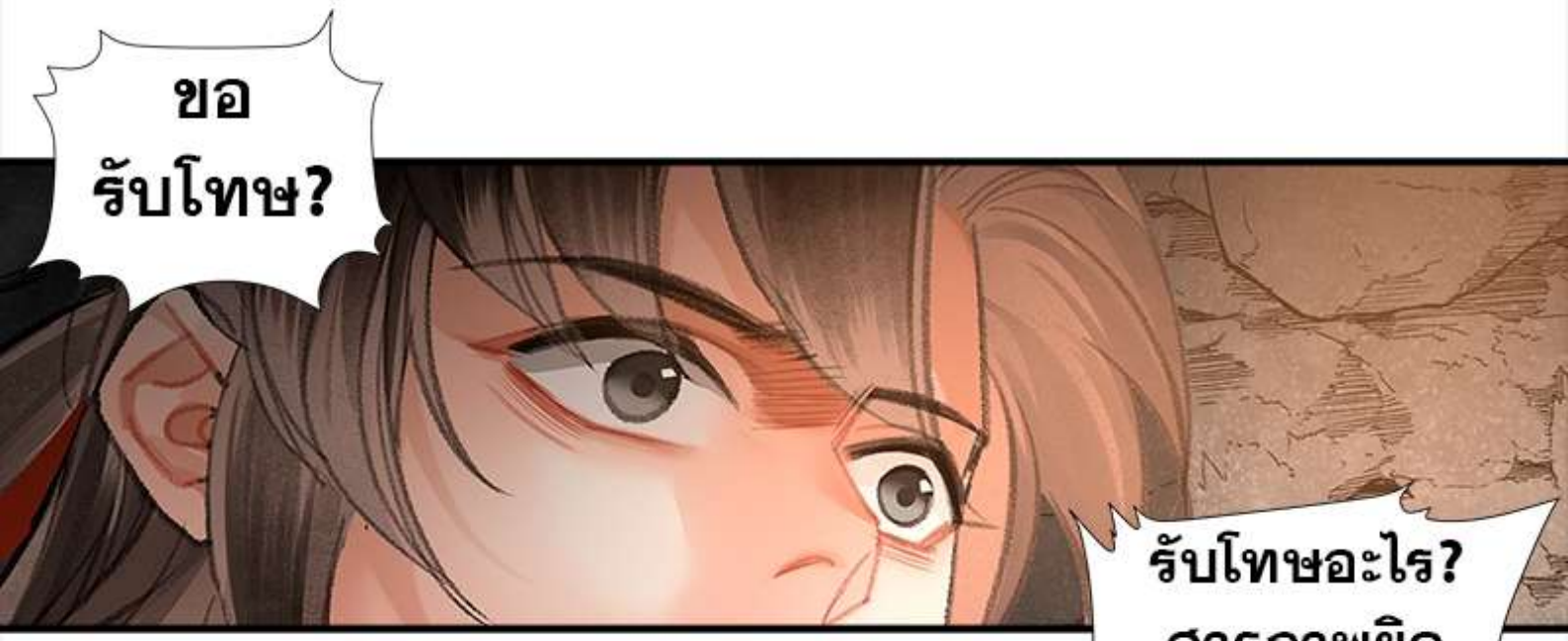
ขอ
รับโทษ?
รับโทษอะไร?
สารภาพผิด
งั้นหรือ?

ประมาณนั้น
สองสามวันที่เจ้า
นอนอยู่ที่นี่

คนจากตระกูลจิน
แห่งหลานหลิง ต้องการ
ให้เจ้าแลกเปลี่ยน
โดยการส่งตัว
ผู้นำของตระกูลเวิน
ไปสองคน
นั่นก็คือพวกข้า

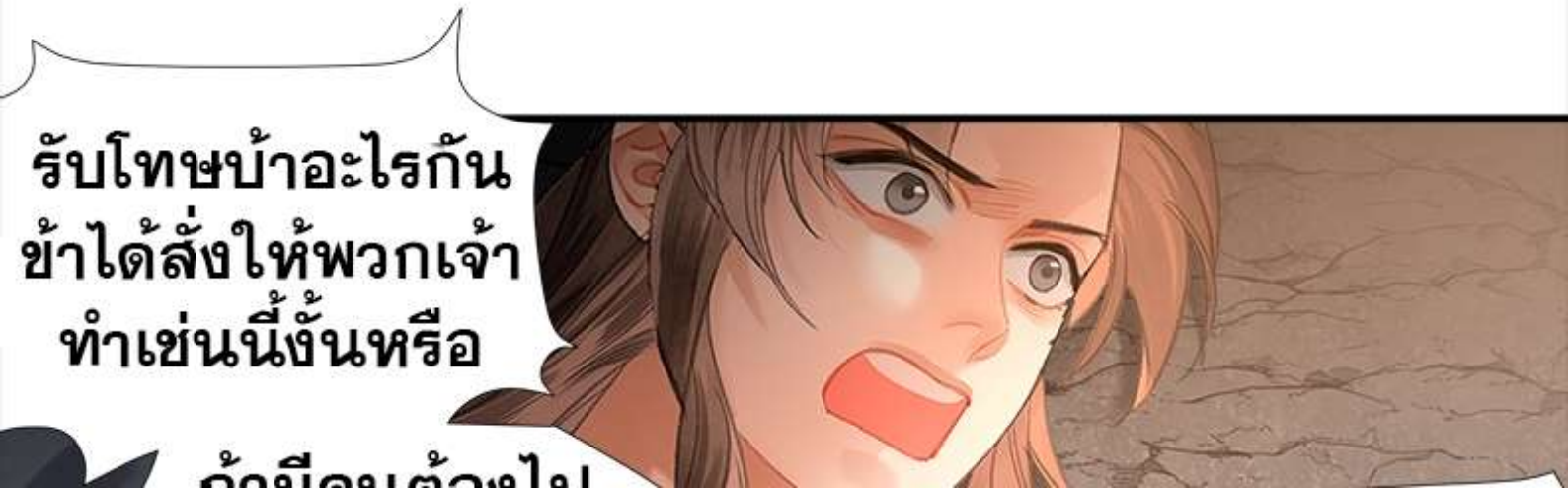
รับโทษบ้าอะไรกัน
ข้าได้สั่งให้พวกเจ้า
ทำเช่นนี้งั้นหรือ

ถ้ามีคนต้องไป
คนคนนั้นก็ควร
เป็นข้า
รีบมา
ถอนเข็มนี่ซะ

อีกสามวัน
เข็มบนตัวท่านก็จะสิ้นฤทธิ์

ข้ากำชับกับพวกเขาไว้แล้ว
ว่าให้ดูแลท่านให้ดี

**สรุปแล้ว
พวกเจ้าเข้าใจ
หรือไม่?**

**ว่าการไปรับโทษ
ที่หอจินหลิน
จะมีจุดจบอย่างไร?**

จุดจบจะเป็นเช่นไร
นั่นก็เป็นสิ่งที่เขา
ต้องรับไว้

ถึงอย่างไร
จริงๆ แล้วพวกข้า
ก็ควรจะตายไป
ตั้งนานแล้ว
วันเวลาที่ผ่านมา
ก็ถือเป็นกำไรของพวกข้า
ก็แล้วกัน

ปัก

คำพูดนี้
ข้าไม่ค่อยได้พูดมัน
กับเจ้าเท่าไรนัก
แต่พอมาถึงวันนี้แล้ว
มีบางอย่างที่ข้าต้องพูด

...หุบปากซะ...

ปล่อยข้า...

ขอโทษ
แล้วก็ขอบคุณนะ